

Bir İstanbul Masalı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ekim 2020

Düş aktarımlarında yenik düştüğüm gerçekler elbet izahı olmayan bir yabancılik ç/ektiğim içimdeki iklimle sürtüştüğüm bir o kadar ihanet ettiğim çelimsiz bir çocuğun mizacıymışçasına içime serdiğim kilimde sek sek oynayan yâd edilesi dünler.

Kayrası var mı sahi yalnızlığın ya da toz tutan resimlerde mi görünüyor g/özüme mutluluk?

Ve mutluluğun mutlak değeri ve işte lisedeki rahmetli matematik öğretmenimi anıyorum her mutlak değer, dediğimde ve makul olduğum kadar denklemlerle yüzleşip esefle içimde tabanları yanmış düşleri pataklıyorum.

Resimsel bir düşün gövdesi.

Benim gövdemse delik deşik aralıksız iliştiirdiğim notlar ve kendimi bir pano gibi addediyorum elbet en üstte adım ve neye denk düştüğümü tahayyül etmek adına tırmıklayan iç sesim.

Dış sesse maruzatım.

Dışlanan bir yeryüzü bitkisi ise rüzgârın benden yana olduğu...

Burnuma gelen koku sanırım ben bir cennet bahçesinde aralıksız yediverenle örtüyorum üstümü ve gözlerim görünen bazen kısık gözle baktığım hele ki numarasını unuttuğum gözlüklerim ama en sevdiğim üçüncü gözüm. Yok, yok ne tepegözüm ne de tepinen bir göz belki de Dede Korkut hikâyelerinden firar eden bir kahraman ve söylem.

Yanan kâğıtlar.

Üstüne su döküyorum.

Üstelik kaç defa yangın ihtimalini son anda fark ettiğim ve yanan saçlarım en sevdiğimse kâkülüme fön çekmek iken üstelik çocukluğumdan bu yana.

Yanan çok şey var.

Sönen ve de.

Sönmeyen çok şey var.

Yanmakla yaşarmak arasında gidip gelen: olmadı yeşillenen gözlerim ve üzerine bastığım çimen.

Latif rüzgâr ve kibar sözcüklerim: ah, bir de otuzuncu harfi bulsam...

Renklerle sürtüşen karanlık gökyüzü ve her nasılsa karanlığın içinde bile seçebildiğim gök kuşağı.

-Pardon, memur bey, yüzde kaç kusurluyum?

Ya da pilot olup uçarken yazmaya oturmazdan önce:

-Ne zaman iniş yaparız, pilot bey?

Varlık katsayım yaşasın ki pi sayısından halliceyim ve göğüs kafesimde kümeler devasa alt kümeler ve öz küme olma ihtimali kimse sevdiğim, kümeme kattığım sonra da kekeleyen duygular bazen solan güne sönen bir meşale armağan ettiğim ve kimliğimle sürtüşen duygularım.

Bir düşü iken ihlal ettiğim düşüşün önünü almak adına ve devasa bir apostrof es ve şimdi de hazırlıkta okuduğum yıllara gidiyorum ve çok sevdiğim bir arkadaşımı anıyorum.

Keşke o da okuyor olsaydı yazıyı ve hala ismi aklımda dün gibi:

...Nef'i...

Umarım bir sakıncası yoktur onu anımsamamın ki hangi birini unutabildim ki?

Unutulduğumsa gün gibi aşikâr ve artık yeltenmiyorum üzölmeye ve mutluluğa da yaltaklanmıyorum ve nice insan biriktiriyorum gün içerisinde bana eşlik eden ve hayatımın alt kümelerine şerefle iliştiiriyorum yüreklerini.

Sözcükler lafügüzaf iken.

Sözcükler yanaştığım bir liman iken...

Acılar bozguna uğratsa da bozkırlarda koşuşturuyorum ve her zerresini günün ve hayatın bir duyguyla eşleştirip birer sözcüğe ve cümleye denk düşürüyorum içimden geçenleri ve kocaman bir katedral belliyorum iklimsiz düşlerime tapınak bellediğim elbet tapındığım yüce Mevla'm ve iki yakam asla bir araya gelmese de biliyorum ki ben İstanbul'un ta kendisiyim.

Hala iki yakadan bir diğerine geçiş yapmadığım bazen üşendiğim bazen usandığım ama vazgeçemediğim bir sevda iken bir İstanbul Masalı biliyorum ne zamanki şehir bana eşlik etse ve ne zaman ben şehre eşlik etsem.

Sektığım semtler bazen rüzgârın getirdiği koku.

Saptığım yanlış bir sokak ve İstanbul'un yerlisi olsam da kaybolduğum İstanbul sokakları nihayetinde kendimi bir çıkmaz sokağa benzetip kahkahalar eşliğinde kendime gülerken yakaladığım bir yürüyüşte bile gülebilecek bir şeyler bulabildiğim ve genel hüznün havasını bir süreliğine de olsa yok saydığım.

Varsayımlar ve de.

Bir de yok sayımlar.

İşte harf ihlali ile düştüğüm yolda kendimle oynadığım belki de yavru bir kedi gibi merakla bakarken sağa sola bir o kadar kolaylıkla ürküp kaçtığım ve üstüme yapışan bir gizem ve de sevgi arsız yüreğimle artık insanları sessizce ve uzaktan severken.

Elbet Rabbim tüm olup bitene vakıf ve bana sevgide geçiş hakkı tanıdığı için şükre doymadığım bir o kadar İstanbul'a denk düşen haletiruhiyem...

Ne kendime kavuşabildiğim.

Ne kendimden kaçabildiğim...

Ve işte o iki yakası şehrin bir de boynumdaki üçüncü yaka.

Sergüzeşt bir ilham mı yoksa idamını talep ettiğim ne zamanki kendimle uzlaşma geliştiremesem kendimi suçlayıp bir o kadar kalemi darağacına astığım...

Esintinin mimarı iken rüzgâr ve içimi kıyan da bir açlık elbet endamlı bir açılım iken getirmem gereken ve maruzatlarımla yan yana yürüdüğüm en çok da kendimi s/avunma mekanizmaları ile aldattığım.

Şimdi bir İstanbul Masalı iken rüyalarım eşlik eden.

Yarınsa bir İstanbul şiirine yakınlık duyduğum.

Belki de asla yazamayacağım bir İstanbul romanı üstelik Pamuk'un kitaplarında rast geldiğim sayısız anı yazara ve İstanbul'a dair her ne kadar kendimi onunla kıyaslamak gibi bir kıstasa ihtimal dahi vermezken belki de en sahiplendiğim şehir hatta cehennemi yaşatan bir cennet bahçesinde s/alınıp durduğum İstanbul sokakları ve harf ihlali yaptığım:

Mademki her masalın bir sonu var ya, başlamadığım bir masalda son noktayı nasıl koyacağım ki ben en

azından azımsamadığım bir mutluluk iken İstanbul'a denk düştüğüm ve gün içerisinde kaç mevsimse İstanbul'un yaşadığı ve yaşattığı bir de benim içimde sayısız mevsimle beraber İstanbul'u yaşattığım...